

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פליה שכטר	שם פרטי: רות
---------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ברקוביץ'		בלועזית Bercovich	
שם פרטי איתו נולדתי: רות		בלועזית Ruth	מין: נ שנת לידה: 1940
עיר לידה: יאשי		בלועזית lasi	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי ושם משפחה של האב:		שם פרטי ושם נעורים של האם: אנה ברקוביץ'	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: יאשי		בלועזית lasi	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: יאשי, רומניה. (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1969	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

נולדתי בשנת 1940 ביאשי, עיר שסבלה רבות במלחמה והופצצה. ביתנו נשרף במלחמה ולכן ב-1944 עלינו עם מעט חפצים לבוקרשט. אבי היה במחנה עבודה, עם חזרתו, יצאנו לדרך. הדרך ארכה בין שבוע וחצי לשבועיים. נסענו בתוך עגלת סוסים, ללא מזון או קורת גג. הגענו מחוסרי כל לבוקרשט.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

התנאים בבוקרשט היו קשים. גרנו בדירת שני חדרים צפופה עם משפחה נוספת. התחלתי את לימודי וסיימתי בתור בוגרת הנדסה בגיל עשרים. התחתנתי ב-1963 ונולד לי בן ב-1967. מאוד רציתי לבקר בארץ, הייתי לי דודה בארץ אבל אנחנו לא קיבלנו אישור להגיע לבקר או לעשות עלייה. מי שביקש לעלות איבד את מקום עבודתו, כפי שקרה לאחותי ולגיס. בשנת 1969 החלטנו לעלות בצורה לא חוקית. החלטנו לחצות את הגבול לבולגריה, לתורכיה ולבסוף להגיע לארץ ישראל. יצאנו עם רכבנו ומעט מטלטלים. שהינו בבולגריה כמה ימים, היה הסכם ויכולנו לשהות לשם לתקופה קצרה לחופשה בתנאי שנפקיד את תעודות הזהות שלנו. המשכנו לתורכיה, למרות שלא הייתה לנו אשרת כניסה, החלטנו לנסות. הנסיעה הייתה מתוחה, החבאנו את התינוק ונסענו לכיוון אדירנה, עיירת הגבול. פתאום, הבחנו ברכב פולקסווגן שנסע בעקבותינו כל הדרך. עצרנו בציד הכביש וגם הרכב נעצר לידינו, מתוכו יצאו שני צעירים תורכים. הצעירים אמרו שהם לא יודעים לקרוא סלאבית ורצו לבוא בעקבותינו. לא ידענו מה לעשות עד שהחלטנו לספר להם את הסיפור. הצעירים התורכים התלהבו מסיפורנו והחליטו לעזור לנו ולומר בגבול כי הם הזמינו אותנו לתורכיה. הגענו לגבול, היה חם מאוד באותו יום. בעלי נשאר באוטו עם התינוק ואני הלכתי לדלפק עם הדרכונים. עמדו שם שני חיילי גבול, אחד רזה ואחד שמן. החלטתי ללכת לשמן. הגעתי אליו עם שני דרכונים ללא ויזה. הוא אפילו לא הסתכל ושם את החותמת מיידית. אם היו תופסים אותנו, היינו יושבים בכלא הרומני. יצאנו בחושך, אמרנו לתורכים שאנחנו מתקדמים לכיוון אתר קמפינג קרוב. היה צריך לשלם באתר ולנו לא היה כסף בכלל. התורכים הגיעו באיחור ועזרנו לנו עם התשלום. לנו שם בלילה. בבוקר יצאנו לכיוון איסטנבול. מעיירת הגבול שלחתי להוריי איגרת וסיפרתי על הדרך שאנחנו עוברים. באיסטנבול לא ידענו לאן ללכת, לא הייתה שגרירות אך הייתה קונסוליה. מצאנו ספר טלפונים ובאותו יום הגענו לקונסול. אמרנו לו שאנחנו רוצים לעלות לארץ ישראל. הקונסול שיכן אותנו במלון. כעבור שלושה ימים הקונסול שלח את רכבנו, רכושנו היחיד, לארץ. טסנו והגענו לנמל התעופה בן-גוריון.

ראיון: אורי פיגורה

ירושלים, מאי 2013